

НОВА СВѢТЛИНА

Важно извѣстие.

Още двѣ книжки—и ще склѣчиме четвъртата годишнина на списанието си. Тая година ний го изпрадахме само на тѣзи отъ абонатите ни, които бѣха платили частъ отъ абонамента си за миналите години или ни са познати лично за честни, както и на тѣзи отъ новите, които си предплащаха. Тази мѣрка отъ една страна ни отжрва отъ мнозина абонати, които трясатъ да четатъ безъ да плащатъ; но отъ друга намали изобщо абонатите ни до едно скромно число, което не ни позволява твърдѣ да пращаме агенти, които коштуватъ скъпо и злоупотрѣбаватъ. Всичката поддръжка на списанието ни въ материално отношение се очаква, прочее, главно отъ добросъвестното и навременно изплащане на г. г. абонатите ни; за туй приканваме тѣзи, които оставатъ да ни длъжатъ, както за тая, тѣй и за вѣтите години, да побързатъ да ни се наплатятъ и да не ни поставятъ въ трудно положение.

Извѣстяваме също на всички читатели, че **Пенчо Поповъ**, който бѣше опжлномощенъ до сега да ни събира абонаментите, **не е вече нашъ агентъ**, защото злоупотрѣби пари и не се обажда дѣ се намира.

Редакцията.

Нѣкои „тайни“ учения на индийските мъдреци.

(Продълж. отъ кн. IX)

Навѣрно ний ще се пазимъ предумишлено да довѣрjаваме на чудесните, фантастически извѣстия и разкази, както сатѣ запазени въ индийския народъ. Не ще постѣпимъ обаче справедливо, ако се усъжнимъ въ все по-вече и по-вече увеличаващите се свидетелства на сжвѣтъ достойни за вѣрване европейски пѣтешественици. Въ следващето ще ви сжобща — разбира се, поради неговата забелѣжителностъ — нѣщо изъ високо — наводнѣлата литература на пѣтешествениците и то изъ едно отъ безбройните превъзходни дѣла на английския полковникъ Meadows Taylor („На източно — индийска служба“), името на когото е получило добъръ гласъ въ английката наука и литература, а самъ той е минавалъ за характеренъ и любящъ истината мъжъ, чиято любовъ за справедливостта, правотата и откровеността му придобиха уважението на индийския народъ. Ний трѣбва след. да вѣрваме на това, което той просто, гладко и спокойно разказва, макаръ и да ни липсува за туй подобно на истината разяснение. Сжобщенията, които са му направили Браманците за неговата сждба и за оная за живота на единъ младъ Князь, показватъ, че се насланятъ както на физиономията, тѣй и на хиромантията и астрологиата.

Taylor разказва: — „Въ деня на моето пристигане (въ Tooljaroour, презъ 1828 г. — Taylor билъ тогава 20 годишенъ младъ поручикъ) — влѣзна единъ Браманецъ въ палатката ми, сѣдна тихо въ единъ жгълъ и заговори ми най-сетнѣ: — ... мене се харесва вашето лице (физиономия), затова отъ сжрдце ви бихъ показалъ по вашата рѣка какво означаватъ звѣздите (хороскопъ). Кажете ми деня и годината на вашето раждане (астрология)?

Азъ му именувахъ моя рожденъ день, докато той внимателно гледаше ту челото ми, ту лѣвата ми

ржка. Най-послѣ той почна: — „Вжобще, открива ми се тука джлжгъ, щастливъ животъ, макаръ и да не ще му липсватъ болки и грижи. Вий още не сте жененъ, скоро обаче ще си вземете жена и ще станете баща. Съ малко дѣца ще бждете наградени и отъ тѣхъ нѣкои ще умратъ въ нежна вжзраст. Ако и много, твжрдѣ много, пари ще минатъ презъ ржката ви, вий пакъ самъ никога пѣма да достигнете голѣми богатства, ала и не ще знаете никога грижи за прехрана. Въ тоя градъ ще останете сега твжрдѣ кратко време, следъ години обаче ще се вжрните пакъ тука за да владѣете надъ насъ. Небойте се отъ нищо; вашата участъ се закрива отъ „Юпитера“, а това значи щастие!“

Следъ нѣколко часа Браманеца се повжрна за да ми вржчи написания хороскопъ, при което се изказа още вжрху нѣкои отъ моите бжджщи участи. Най-много се зачудихъ, като чухъ, че ще стана *рая* (т. е. индийски князь) и ще трѣбва да владѣя голѣма областъ въ южна Индия.

Казахъ си: струва да пратя преводъ на баща си, който впрочемъ малко ще се интересува отъ това“.

Какъ сега се изпжлни това пророчество! Наистина, наскоро следъ това получи Taylor заповѣдъ да отпжтува за Puraindah, нѣколко години следъ това той се ожени, по послѣ стана на югъ отъ Tooljapoog, въ приблизително 25 геогр. мили отдалечения Shorapoog, намѣстникъ на една областъ отъ 1400 нѣмски квадратни мили съ по-вече отъ 5 мил. жители, и най-послѣ пакъ се вжрна въ Tooljapoog (1853 г.), за да владѣе тамъ. Тука той пакъ намира стария Браманецъ, който му се наново представя. Нека обаче чуемъ, що извѣстява самъ Taylor за изпжлнението на предсказанието: — „Забравихте ли, каза стареца, че ви представихъ еднжжъ хороскопа и ви предсказахъ, че ще се вжрните следъ много години пакъ тука, за да ни владѣете? Видите, всичко се изпжлни. Вий

дойдохте и то почти точно следъ 25 години, както бѣхъ предсказалъ това!

„Това се наистина точно изпълни, защото азъ сжмъ тука, и то като владѣтель надъ васъ. Чудно ми се показва и това, дѣто, когато бѣхъ въ резиденцията, моето опредѣление—по желание на Бомбайското правителство тѣй ненадѣйно се измени, щото азъ, вмѣсто за Бераръ, бѣхъ изпратенъ въ тие западни предѣли. Предсказанието бѣше безъ сжмѣние твждѣ необикновенно и буквално се изпълни въ всички точки.

„И Рая бѣхте и десетъ години владѣхте страна на югъ,—продължи стария;—вижте господине, тука стои то и никакво заблуждение нѣма вътрѣ,—и той показва развѣлнувано документа“.

„Не сжвсѣмъ Рая—отвѣрнахъ азъ засмѣно,—само управителъ на страната, докато Раята бѣше дѣте!“

„То е все едно, — възрази Брамана — защото вий бѣхте всемогъщъ и управлявахте народа, сжщо като князь. И грижи претѣрпѣхте господине; когато бѣхте тогава при насъ, вий не бѣхте жененъ, и сега вий имате, както слушамъ, жена и нѣколко мили дѣца. Азъ писахъ и това. Азъ предварително всичко видѣхъ ясно,—тука стои то. Казва ми се послѣ, че не сте богатъ, макаръ и голѣми суми да са преминали презъ рѣцете ви. Не ви ли предсказахъ това?“

„Да, богатъ наистина не сжмъ, — отговорихъ азъ, напротивъ претѣрпѣхъ много голѣми грижи“.

„Тѣ не могатъ се премахна, — каза той, — защото, както ви предсказахъ вече преди 25 години, вий сте родени за работа и не за благородна лѣнностъ, и тѣй ще си и остане. Ако ви са нуждни тѣзи книжа, азъ сжмъ наклоненъ да ви ги дамъ; ако не, то оставете ми ги“.—Като говорѣше тѣй, той се опрости, отиде на поклонение послѣ въ Нассикъ, дѣто и умрѣ. Азъ не мога да разясня това предсказание и разказвамъ само, какъ се то случи. Когато сжобщихъ

на своя старъ приятель *Баба Сахибъ*, какъ чудно се изпълни поставения ми хороскопъ, той ни най малко не се зачуди.

„Ний, Браманците,—каза той — вѣрваме въ астрологиата, докато вий Англичаните се смѣете вѣрху това; но ако нѣкой вещь човекъ изследва научно хороскопа, то следствиата рѣдко биватъ лжжливи. Вий трѣбваше да трѣгнете за Бераръ, и при всичко това сѣдбата ви отнесе, както противъ вашата тѣй и противъ волята на резидента, пакъ въ Tooljapoor. Можете ли още да се смнѣвате въ това? Не се ли намира по-вече истина въ Астрологиата, отколкото вий вѣрвате?“ Предъ простите факти, не знахъ нищо да възразя на това.“

Taylor разказва другъ единъ случай: — „По единъ чудесенъ начинъ ми изложи тогава (т. е. 1844 г. въ Shorapoor) моя досегашенъ животъ единъ Браманецъ, когото до тогава не бѣхъ виждалъ. Най-напредъ трѣбваше той да се намира подъ влиянието на „месеца“, послѣ подъ онова на „Венера“, на „Сатурна“ и най послѣ подъ онова на „Прихаспутъ“ или „Юпитера“. Моята възраст не бѣше възможно да знае човека, при всичко това обаче той я пресмѣтна точно на 36 години и всичко, което особено каза за болестъ, щастие, загуби и измами, се указа фактически вѣрно. За жалостъ той не можеше да обясни това на другъ езикъ, освенъ на Санкритски, а това не струваше за мене, защото не познавахъ този езикъ; но все пакъ неговите показания заинтересуваха баща ми и всички познати въ дома“. —

Единъ трети хороскопъ се отнася до младия Рая, вмѣсто когото Taylor управляваше до като билъ малолѣтенъ. Taylor извѣстява, че лѣжащата на смъртната постелка Рани (т. е. индийска княгиня) казала да го повикатъ и му рекла: — „Азъ ще умра и трѣбва да ви явя всичко. Вий сте главатаря на държавата и фамилиата и трѣбва всичко да знаете“. — Следъ това тя пратила за Пурохита (свѣщенникъ на фами-

лиата), човекъ добръ познатъ на Полковника Taylor, който въ същото време билъ професоръ на Санкритъ — Колегиумъ, накарала го да донесе санджка, който сждържалъ тайните семейни книжа, и го помолила да го отвори съ кľуча, който тя носѣла на врата си. Той извлѣкълъ една връзка книжа обвити въ червена свила и по заповѣдъ на Рани далъ следващото обяснение: — „Нѣма нужда да ви го прочета, — шепнѣше ми свѣщенника — това е хороскопа на Раята, който азъ съставихъ следъ неговото рождение по положението на сждвѣздието. Резултата е неблагоприятенъ. — Да, неблагоприятенъ е, изкрищя Рани — лошо е! Всичко, що се отнася до това високо — родено момче, е лошо. Защо умрѣ баща му? То ще упропасти държавата! То е отъ сждбата опредѣлено да умре въ 24-та си година!.... Преди да навърши 24-та си година, то ще умре; защото сждруга ми и азъ пратихме предсказанието въ Нассикъ, Бенаресъ, на всѣкъдѣ, дѣто има мъдри Брамани, но тѣ всички отговориха едно и сждщо“. — Следъ като тя накарала още еднажъ да се потвърдятъ нейните думи отъ свѣщенника, трѣбвало Taylor да се заклъне, да не издаде тайната никому преди смърта на сина ѝ. Санджка следъ това се затворилъ отъ Брамана и Полковника Taylor-а, въ присѣтствието на Рани, съ голѣмъ държавенъ печатъ и се предалъ на съхранение Taylor-у.

Това се случило въ 1847 г. Пророчеството се изпълни въ 1858 г. Младия Рая се подведе и възтана противъ Англичаните, бѣше хванатъ и въ Hyderabad поставенъ предъ сждъ. Разказа на Taylor сега гласи: — „Макаръ и да е твърдѣ сжднително, да ли ще може да спаси живота си, то пакъ ми писа Резидента, че той смята за възможно неговото помилване, стига само азъ да се завзема за него и изложя отъ какви лоши хора е билъ ограденъ и подведенъ. Въ тая минута азъ довършихъ едно „бърза“ съ настояща молба за помилване. Веднага, следъ

като пристигнахъ въ Shorapoor, потърси ме и стария брамански свѣщенникъ. Този ме подсети за трогателната сцена при постелката на болната Рая и показа на приближаващата присѣда, изпълнението на предсказанието. „Не може да се знае, какво още ще се случи“, — почнахъ азъ пакъ, — „присѣдата не е още изказана и Резидента заедно съ мене ще се помъчи да спаси живота на Раята“.

„Напраздно е“, — въздъхна Брамана, като поклони главата си загрижено. — Вашите намѣрения са добри, ала тѣ не могатъ промени нищо на неговата сѣдба. Той ще умре, — какъ това азъ не зная, ала той трѣбва да умре, — той не може да живѣе. Освенъ васъ и мене никой другъ не знае тайната, и азъ ви моля, да ми съобщите присѣдата, щомъ се тя издаде. Азъ не мога да повѣрвамъ, че правителството ще пощади живота му; напротивъ твърдо съмъ увѣренъ, че ще го привържатъ предъ устата на топъ“.

Вследствие ходатайството на Taylor-a и на Резидента, смъртното наказание на Раята се замени съ доживотно заточение. Веднага Taylor повиква Брамана и му казва: „Чуйте доброто и милостиво решение на генералъ — губернатора. Живота на Раята е спасенъ и ако той презъ четири години остане миренъ и постояненъ, ще му се повърни назадъ държавата. Може ли да се мисли по-блага присѣда? Какво ще стане съ предсказанието? Това писмо доказва, че то несполети Раята!“

„Ахъ! Да мога да повѣрвамъ това, — въздъхна Брамана, и моятъ младъ господарь дѣйствително да бѣде сигуренъ! За жалостъ, той и сега още се намира въ голѣма опасностъ; тя даже се показва по-близка, отколѣто преди; ще видимъ обаче“.

Всичко бѣше направено за да се посрѣщне младия Рая. Въ туй време получава Taylor депеша отъ Резидента съ следващото съдържание: Shorapoor-ския Рая тази утрина, когато пристигна на първата стан-

ция, се застрѣли. Щомъ узная подробности, ще ви съобща“. — Taylor продължава: — „Азъ бѣхъ, разбира се, разстроенъ и Брамана, който ми четѣше нѣщо изъ санскритски, хвана ржката ми, впери очи въ лицето ми и извика съ крѣсливъ гласъ: — Той е мъртавъ! той е мъртъвъ! Вашето лице ми казва това. Той е мъртъвъ! Ахъ! той не можеше да избѣгне своята съдба и предсказанието трѣбваше да се изпълни“. —

„Бѣше, дѣйствително, необикновено нѣщо, щото предсказанието и сега да се изпълни. Въ нѣколко дена Раята щѣше да навърши своята 24 годишна възраст, и ето трѣбваше да намѣри смъртта чрезъ своята собствена ржка. — Азъ едвамъ вѣрвамъ, че това дѣло се случи умишлено. Вѣроятно си е игралъ съ револвера, който се е изпраздилъ и причинилъ нещастieto. Никой не билъ при него, никой не го видѣлъ и всичко, което може да се каже за случката, е само предположение; не вѣрвамъ обаче азъ, който познавамъ добръ Раята, че той е посѣгналъ самъ на живота си.

„Да ли умишлено е причинена смъртта или не, — резултата бѣше сѣщия. Раята изгуби земята си и живота си преди навършената 24-годишна възраст, и съ това се изпълни буквално пророчеството“.

До тука е разказа на Taylor-a. Стотини подобни извѣстия могат да се наведатъ отъ видни английски и французски пътешественици. Даже и да се приеме истинността на тѣзи извѣстия, все пакъ не могатъ образува достатѣчна основа за една „наука“ въ смисълъ, както я ний разбираме. При всичко това тѣзи „тайни“ учения на Индийците, наслонени на такива факти, заслужватъ сериозно внимание и основателно изпитване отъ страна на опитни изследвачи, поради своето дълбоко значение за живота и развитието на индийския народъ. Изъ тѣхното изучаване вѣроятно ще се укаже, че има нѣщо вѣрно въ това и че, пренесено изъ мистичния мракъ въ свѣтлината на точната наука, може да се обясни сжвѣтъ

по естественъ начинъ, точно тѣй, както доказаните вече вѣлшебни изкуства на индийските факири намиратъ своето просто обяснение по-вечето въ хищно-тизма.

Книгата на Духовете

отъ Аллана Кардека

(прод. отъ кн. IX)

Теоретически опитъ върху чувстването на Духовете.

257. Тѣлото е главното оржие на страданията; то е първата и най-близката причина. Душата има пълно съзнание на тѣзи страдания. Това съзнание е дѣйствително. Възпоминанието, което тя съхранява, може да бѣде много мъчително, нѣ не може да има физическо дѣйствие; студа или горещината не могатъ да разрушатъ тъканта на душата. Душата не може нито да помръзне, нито да изгори. Не ли всѣкий день виждаме, че възпоминанието или страха на едно физическо зло произвежда дѣйствително страдание? Даже въ нѣкой случай причинява смъртъ! Всички знаятъ, че лица, които са претърпѣли ампутация, чувствуватъ болката на оня членъ, който вече не съществува. Разумява се, че не е този членъ, нито даже края му сѣдалището на болката, нѣ мозъка, който пази възпоминанието ѝ, ето всичко. Безъ колебание може да се вѣрва, че има нѣкое сходство въ страданията на духовете следъ смъртта. Едно по-дълбоко и внимателно изучаване на околодушника, който играе толкосъ важна роль у всичките спиритически явления; въздухообразните и осъзяемите явления; състоянието на духа въ минутата на смъртта, илюзиата, която има толкосъ често, че е още живъ; страшните картини на самоубитите и претърпевшите смъртно наказание; плачевното състояние на онѣзи, които са били предани на материални

наслаждения, са неоспорими доказателства, които обясняватъ и освѣтляватъ тѣзи въпроси и които ще изложимъ накратко по-долу.

Околодушника е връжката, съединяюща тѣлото съ духа; той е изчерпанъ отъ окружающата среда, въ всемирния флуиденъ токъ; той има същевременно електричество отъ магнетическия токъ, и една частъ отъ инертна материя, най-пречиста ефирна частъ отъ материята, която е принципа на органическия животъ, нѣ не и на умствения. Умствения животъ е въ духа; освенъ това, той е дѣца на външните чувства. Въ тѣлото чувствата са усвоени отъ органите, които му служатъ като проводници. Тѣлото щомъ като се разруши, чувствата ставатъ общи. Ето защо, духа не казва отъ какво по-вече страдае, отъ главата или отъ краката. Най-послѣ трѣбва да се внимава да се не разбрѣжатъ чувствованията на околодушника, освободенъ и независимъ вече отъ тѣлото, съ чувствованията на тѣлото. Тѣзи последните не можемъ освенъ да ги вземемъ като сравнителни термини, а не като сходство. Духа, освободенъ отъ тѣлото, може да страдае, нѣ тѣзи страдания не приличатъ на тѣлесните; нѣ тѣ не са и чисто нравствени, както биенето на съвестта, защото той се оплаква отъ студъ и горещина; той не страда по-вече лѣтъ, отъ колкото зимѣ. Тѣ могатъ да преминатъ презъ пламъците безъ да пострадатъ отъ ни най-малко повреждане. И тѣжъ, температурата нѣма никакво влияние надъ духовете. Страданията, които чувствуватъ, не сѣ физически, тѣ са едни неопредѣлени чувствования, които самия духъ не може да си обясни ясно. Предполагаме, че може би защото страданието не е съвсѣмъ усвоено и защото не произлиза отъ външния дѣецъ. То е по-вече възпоминание отъ колкото дѣйствителностъ, нѣ възпоминание тѣжъ също мѣчително; по нѣкогажъ има нѣщо по-вече отъ възпоминание, както ще видимъ по-долу.

Опита ни учи, че въ минутата на смъртта, околoduшника се освободява по-лесно или по-мъчно отъ тѣлото; въ първите минути духа не може да си обясни състоянието; той не може да повѣрва, че е умрѣлъ, чувствува, че съществува, вижда тѣлото си отъ една страна; знае, че е негово, и не може да повѣрва, че се е раздѣлилъ вече отъ него. Това състояние се продължава до гдѣто съществува още връзка между тѣлото и околoduшника. Единъ самоубиецъ ни казваше: „*Азъ съмъ умрѣлъ, знамъ, нъ чувствувамъ да ме бѣдатъ червеите*“. Разумява се, червеите не бѣли околoduшника, още по-малко духа, нъ само тѣлото; раздѣлението на тѣлото съ околoduшника като не било пълно, ставало единъ видъ нравствено отражение, което предавало на духа това, което се извършвало въ тѣлото.

Думата *отражение* може би не е вѣрна, защото изражението е доста материално; по-добрѣ ще бѣде да кажемъ, че то било зрелището на каквото ставало въ тѣлото, което продължавало да се дръжи още малко за околoduшника, и така се произвеждало въ него една илюзия, която му се представлявала като дѣйствителностъ! Отъ всичко това се види колко обяснения може човекъ да извлѣче, когато внимателно изследва всичко. Презъ живота, тѣлото приема вънкашните впечатления и ги предава на духа чрезъ посредството на околoduшника, който види се да състои отъ това което наричатъ нервнъ токъ (fluide nerveux). Тѣлото като умрѣ, не чувствова вече нищо, защото нѣма вече въ него, нито духъ, нито околoduшникъ. Околoduшника освободенъ отъ тѣлото усеща чувствованията, които, като не му се предаватъ отъ единъ опредѣленъ проводникъ, са общи. И тѣй като въ дѣйствителностъ нѣма освенъ единъ посредственикъ, който предава всичките чувствования, защото само духа има съзнанието, произлиза, че ако би съществувалъ единъ околoduшникъ безъ духъ, той не би чувствувалъ по-вече отъ тѣло-

то, когато умрѣ; сжщо това би се случило ако духа нѣмаше околoduшникъ, той би билъ невжзприемчивъ на всѣко мжчително чувство, това което се случавя у пречистите духове. Ние вече знаемъ, че колкото околoduшника се пречиства и усжжвршенствова, толковъ по-вече веществото му става етирно, вследствие на което се закліучавя, че влианието на материата се унищожавя колкото духа напредва, т. е. колкото околoduшника става по-пречистъ и сжжвршено етиренъ.

Нъ нѣкои си ще кажатъ, че приатните чувства се предаватъ на духа чрезъ околoduшника, както и неприатните; и тжй, ако пречистия духъ е невжзприемчивъ на едните, той трѣбва да бжде тжй сжщо и на другите. Да, то е тжй дѣйствително, онѣзи впечатления, които произлизатъ изкліучително отъ влианието на материата, която знаемъ; като напримѣръ, звука на нашите органи, мириса на нашите цвѣтя не му правятъ никакво впечатление, и при все това има у него свойствени чувствования на безконечна приатностъ, за сжществуването на която не можемъ нито да си вжобразимъ, защото относително това, ние сме като слѣпци отъ рождение кжмъ свѣтлина-та. Ние знаемъ, че това сжществува, нъ какъ? Тука науката престава да ни помага. Знаемъ, че има понятия, чувства, слухъ, зрение, че тѣзи способности са принадлежности на цѣлото сжщество, а не както у човека само на една частъ отъ сжществото. Нъ още единъ пжтъ питае, чрезъ кой посредственикъ се изжвршва това? Само това не знаемъ, и самите духове не могатъ да ни обяснятъ това понятно, защото нашия езикъ не е способенъ да изражава нѣща, които не знае; както у диваците нѣма термини за да изкажатъ и опишатъ изкуствата, науките, и нашите философически доктрини.

Когато казваме, че духовете са невжзприемчиви кжмъ впечатленията на нашата материя, подразумяваме вжзвишените духове, на които етирното покрива-

ло нѣма никакво сходство, нито сравнение съ нищо тука долу. Не е сжщо за онѣзи, на които околородушника е грубъ; тѣ са възприемчиви на нашите звукове, миризми и пр., нѣ не чрезъ нѣкой опредѣленъ членъ отъ тѣхната индивидуалностъ, както това са правѣли при-живѣ. Може да се каже, че частичните трептения се чувствуватъ отъ цѣлото имъ сжщество и послѣ се съсредоточаватъ на *общето чувствително лице* (*sensorium commune*) което е самия духъ. Всичко това става по особенъ начинъ, съ други видъ впечатления, и следователно произвежда едно променение въ понятията. Тѣ слушатъ звука на нашия гласъ и вникватъ въ нашите мисли безъ помощта на нашата речъ, чрезъ предаването само на мисълта. Способността да проникватъ въ нашите мисли е толкъ по-лесна, колкото по-чисти са духовете отъ материята. Зрението на духовете е независимо отъ нашата свѣтлина; способността на зрението е собственостъ на душата: за нея не сжществуватъ тъмнина; у всичките духове зрението е обширно и проникателно. Душата или духа има способността на всичките чувствования; въ възплотения животъ тѣ са обвити и стѣснени отъ грубите ни органи и не са тжй възприемчиви както следъ смъртта.

Тази полуматериална покривка постоянно се променява и става разнообразна споредъ природата на свѣтовете, у които се преселява Духа, както ние променяваме облѣкло, когато минаваме отъ лѣтото къмъ зимата, или отъ полюсите къмъ екватора. Висшите духове, когато дохождатъ съ миссия да ни посетятъ, обличатъ земния околородушникъ, и отъ онази минута чувствуватъ както у насъ грубите духове; нѣ висши или низши духове, всички не чувствуватъ и не слушатъ освенъ онова което пожелаятъ. Безъ да иматъ чувствителни органи, могатъ да възбудятъ или унищожатъ самопроизволно своите схващания; само едно нѣщо тѣ са заставени противъ волята си и то е: да слушатъ добрите сжвети на доб-

рите духове. Зрението у тѣхъ е всѣкога въ дѣйстви-
вие; нѣ тѣ могатъ взаимно да се направятъ невиди-
ми едни отъ други, споредъ разреда който занима-
ватъ; по-горните могатъ да се скриатъ отъ по-дол-
ните, нѣ не и отъ свѣсѣмъ пречистите.

Въ първите минути, които последватъ смъртта,
зрението на духа е всѣкога смутено и неясно; то
се освѣтлява и става чисто, колкото се очиства ду-
ха отъ материата; то придобива следъ малко същата
ясностъ, както въ материалния животъ, и прониква
и преминава чрезъ твърдите тѣла, които за насъ са
недостѣпни и непроницаеми. Обширността и далеч-
ността на зрението у духовете въ настояще и бѣдѣ-
ще зависи отъ степенъта на възвишеността и чис-
тотата на духа.

Всичката тази теория, ще кажатъ нѣкои са, не
е съвсемъ благонадѣжна, успокоителна. Ние мислих-
ме, че единъ пътъ освободени отъ грубото си пок-
ривало, орждието на нашите страдания, не щѣмъ ве-
че да страдаме; нѣ както виждаме, по този или он-
зи начинъ, каквото и да се случи, ние все трѣбва
да страдаме. Уви, да, дѣйствително ще трѣбва дъл-
го още време да страдаме! нѣ можемъ да не страда-
ме даже отъ минутата, въ която ще оставимъ този
материаленъ животъ.

Страданията на тукашния животъ са понѣкогажъ
независими отъ нашата воля, нѣ по-вече са следст-
вие на нашата немарливостъ. Ако разгледаме вни-
мателно миналото и намѣримъ извора на тѣзи стра-
дания, ще се увѣримъ, че по-голямото число отъ
тѣзи е следствие на причини, които бихме могли да
избѣгнемъ. Колко теглила, колко лишения и фи-
зически несжвжршенства сме ние длѣжни на своите
преувеличени страсти: гордостъ, славолѣбие и всич-
ки пристрастия? Човекъ, който би живѣлъ умѣре-
но, който не би злоупотрѣбилъ съ нищо, който би
билъ всѣкога доволенъ отъ малко въ своите вкусове,
скромненъ по своите желаниа, той би се избавилъ отъ

много лошевини, Това сжщо се случавя и у духа: страданията, които тжрпи, са всѣкога следствията отъ живота, който е прекаралъ по земята; той, разумыа се, не ще вече да страда отъ подагра и ревматизмъ, но ще страда отъ други страдания, които нѣма да бждатъ по-легки. Казахме по-горѣ, че тѣзи страдания са следствие на вржските, които сжществуватъ между него и материата; че колкото е по-освободенъ отъ влианието на материата, иначе да се каже, колкото се освободява отъ материалистически прищѣвки, толкосъ по-малко чувствува страданията. Тжй щото отъ него зависи да се избави отъ това влиание, отъ сегашния още животъ. Той има свободна воля и следователно избора на доброто или злото; нека се постарая да надвие на свойте скотски страсти; нека престане да чувствува вече вражда, завистъ, ревностъ и гордостъ; нека да се не вдава на егоизма и други разни страсти, които водятъ кжмъ погибель, нека пречисти душата си чрезъ добрите чувства, нека прави доброто, нека да се не привржзва кжмъ този свѣтъ и не дава голѣма важностъ на свѣтските тукашви блага. Тогавя и подъ своето материално покривало ще бжде пречистъ и освободенъ отъ материата, а когато остави това покривало не ще вече да тжрпи неговото влиание, и физическите страдания, които е претжриѣлъ, не ще му оставятъ никакви мжчителни впечатлениа, защото тѣ не дѣйствуватъ освенъ на тѣлото; духа ще се счита сщастливъ, че се е освободилъ отъ тѣхъ; спокойствието на сжвестта ще го избави отъ всѣко нравственно страдание.

Ние сме разпитали хилядници духове, отъ разни степени, разреда и общественни положения; ние изучихме всичките периоди на тѣхния спиритически животъ, отъ минутата на смжртта имъ; ние ги последовахме стжпка по стжпка въ задгробния животъ, за да изследваме промененията, които са ставали въ мислите, повятията и чувствата имъ, и въ това отношение, простите хора ни дадохя сжщо мно-

го цененъ материалъ за изучване. Всѣждѣ забелѣжихме, че страданията са били съответствени съ поведението, което са имали и на което претърпявали следствията. За онѣзи, които са следвали добрия пѣтъ, новия животъ е билъ изворъ на едно неописуемо щастие, отъ което произлиза, че онѣзи, които страдатъ, страдатъ защото тѣй са пожелали и не трѣбва да се сѣрдятъ никому, както на този свѣтъ, тѣй и на онзи.

Избора на страданията.

258. Духа, когато се скита въ пространството, преди да избере единъ вѣплотенъ бѣдѣщъ животъ, предчувствува и сѣзрева ли какво ще му се случи въ този животъ?

„Той избира самъ вида на изпитите и страданията, които желае да претърпи; въ това именно състои неговата свободна воля“.

—И какъ, не е ли Богъ, който му налага страданията на живота, като наказание и изплащане грѣховете?

„Нищо не може да бѣде безъ позволенieto на Бога, защото той е устроилъ законите, които управляватъ вселенната. Богъ като даде на човека свободната воля и свободния изборъ, остави му и отговорността на всичките дѣйствиа и тѣхните следствия; нищо не препятствува на неговото бѣдѣще; пѣтя къмъ доброто, както и къмъ злото, е свободенъ за него. Ако не може да удържи и пропадне, нему остава една надѣжда, че всичко не се е свършило за него и че Богъ въ безконечната си добрина оставя го свободенъ да повтори онова, което е извършилъ злѣ. Важно е да се забелѣжи, кое е дѣлото Божие и кое человеческото. Ако нѣкоя опасностъ ви застрашава, не сте вие, които сте сѣздали тази опасностъ, то е Богъ, нѣ само вие сте пожелали да се изложите въ тази опасностъ, защото предвидохте, че въ нея съществува единъ благоприятенъ случай

за напреджкъ и Богъ, като види вашето добро намѣрение, ви позволява“.

259. Ако духа самъ избира вида на страданията, които трѣбва да претърпи, значи всичките лошевини, които търпимъ въ живота, са предвидени и избрани отъ насъ?

„Думата *всички* не е вѣрна, защото вие не сте предвидѣли, нито сте имали схъзнанието на това, което е щѣло да ви постигне въ живота, защото вие сте избрали произволно само вида на живота; обстоятелствата и тѣхните подробности са следствие на общественото положение, и често на вашите собствени дѣйствия. Ако, напримѣръ, духа поиска да се роди между разбойници, той знае въ каква опасностъ и схъблазнения се излага, но не знае подробно всичките работи, които ще трѣбва да изпълни. Тѣзи работи са дѣйствието на неговата свободна воля. Когато духа се реши да тръгне по този или онзи пѣтъ, той знае какви страдания има да претърпи; той знае природата на своите теглила, нъ не знае кое ще пристигне по-рано, кое по-късно. Подробностите на разните схъбития се раждатъ отъ обстоятелствата. Само великите схъбития влияятъ върху схъдбата на човека и само тѣ са предвидени. Ако тръгнешъ по пѣтъ пѣленъ съ трапове, знаешъ, че трѣбва да вземешъ голѣми предпазителни мѣрки да не би да паднешъ въ тѣхъ; нъ не знаешъ въ кой именно трапъ може да се случи да паднешъ, за това трѣбва да бѣдешъ внимателенъ и разуменъ, щото да не паднешъ въ нито единъ. Ако случайно, когато минавашъ въ бурно време, падне на главата ти нѣкоя керемида, не мисли, че това било тѣй писано, както мислятъ простите хора.“

260. Защо има духове, които желаятъ да се родятъ между разбойници?

„Защото тѣ непременно желаятъ да се родятъ въ средѣ таквазъ, въ която да могатъ да претърпятъ изпитите, които са избрали. Е, добръ, за да се бо-

рятъ тѣ противъ инстинкта на разбойничеството, трѣбва да се родятъ и се намѣрятъ между такъвъ видъ хора“.

—Ако не съществуваша лоши хора по земята, дали тогава духовете не би намѣрили потрѣбната среда за претърпяването на разни страдания и изпити?

„Подобно нѣщо се случаваша само у горните свѣтове, въ които злото не съществува и въ които не живѣятъ освенъ добри духове. Постарайте се да бждите и вие тѣй сжвършени“.

261. Духа, въ страданията, които е избралъ, чрезъ които мисли да достигне сжвършенството, дажъженъ ли е да премине презъ всичките обстоятелства, които могатъ да възбудатъ въ него гордостъ, ревностъ, скжперничество, сладострастие и пр.?

„Не, разумява се не, защото знаете, че има духове, които отъ първата минута тржгватъ по добрия пѣтъ и тѣй се избавятъ отъ много страдания; нѣ оня, който се отвлѣче въ лошия пѣтъ. се излага на всичките лошевини свойствени на този пѣтъ.

Напримѣръ, нѣкой си духъ пожелалъ да бжде богатъ презъ вжплотения си животъ, и това му се позволява; той следва своята свободна воля и своя характеръ, става скжперникъ или разсижникъ, егостъ или великодушенъ, или се предава на всичките наслаждения на сладострастието; отъ това не трѣбва да се мисли, че той трѣбвало непременно да премине презъ всичките тѣзи страсти“.

(Следва).

Мжртвогорението.

(Изъ Moniteur Spirite)

Изгарянето на мжртвите тѣла, което е на дневенъ редъ и което се практикува въ Паризъ и по другите мѣста, заслужава да привлѣче вниманието на мислителите и най-вече на спиритистите. Следующето сжобщение, дадено отъ духа на Рочестеръ и

получено чрезъ медиума W. Ki., ще помогне да се образува една идея върху начина на унищожението материалното тѣло.

„Отъ старо време, заравянето. т. е. начина да се възвърне на естеството употреблените части отъ материата, както у дивите племена, така и у най-цивилизованите, е играло една голѣма роль и е било предмѣтъ на религиозни обожавания. Начина само се е различавалъ между народите, климатическите условия и идеите на духовенството, които всекога искаха да впечататъ на тѣлпите тържественността на този обрядъ, който напомниме на всекой живущъ непостоянството на съществуването.

Начина за унищожаване плътното жилище, напуснато отъ безсмъртниа му гостъ, който нѣма вече мѣсто между живите, е една дълга и чудна история. Основната идея е била всекога управлявана отъ нуждата да се освободимъ отъ труповете и желанието да се облекчи положението на духа. Изгарянето е старо, колкото и свѣта; употребяватъ го въ Индия отъ незапомнено врѣме и тѣй също и въ наше време; тази стара лиулка на човечеството, съ тропическа си климатъ, изобилната си растителностъ, възбуждающите благоприватни миризми, разви единъ живъ народъ, на който раздразнените организми способстваха за сношението съ тайния свѣтъ; поповете, учените и вървите счетоха изгарянето като излезно отъ практическа точка зрѣние, и огъня като най-добъръ дѣятелъ на очищение и освобождаване небесното тѣло отъ нечистите останки на материата.

Когато попа отъ високия орденъ, когото историята е записала подъ името Менесъ, се раздѣли отъ събратията си и напусна отечеството си да отиде въ Египетъ, той бѣше последванъ отъ едно значително число недоволни, събрани отъ всичките класове на обществото и които занесоха въ царството, което основаха, законите си, науката си и религиозните си идеи. Но, по влиянието на закона, или по-скоро по чело-

вешкиа предразсѣдѣкъ, който вдѣхва на всѣкой нововѣдатель или даже разколникъ едно дълбоко презрѣние за онова, което изповѣдватъ противниците му, новите господари на Нилската долина се считаха, че тѣ са истинските притежатели на неразбраните отъ старите имъ господари истини и че тѣ трѣбва да ги туратъ въ практика, следъ като са се изтрѣгнали отъ тежкото иго на индийското вѣрване.

Тѣ осѣдиха изгарянето, което, споредъ тѣхъ, мѣчало духа, и решиха, че не бѣрзото унищожение, но внимателното запазване на материалното тѣло е необходимо за благоденствието на душата и поддржането на небесното тѣло.

Правянето на мумии се въведе тогасъ въ Египетъ, което служаше не само на тайните убеждения на поповете, но тѣй сѣщо и на земната имъ гордостъ: *всичко*, което основаваха, трѣбваше да трае до вечностъ, дѣлата, движениата, даже и тѣлата на тѣзи велики работници на мисълта.

Мойсей, макаръ египетски попъ, не може да подражава тѣхния начинъ на заравяне; скитническиа народъ, който той влачеше въ пустинята, не може да се натовари съ мумии; той запази това, което може, скѣпоценните благоприятни миризми, съ които порѣсваше тѣлата, бѣлите платна и връзки, и заравѣше мъртвите въ земята.

Грѣците и Римляните се повѣрнаха на изгарянето, но когато появяването на Християнството туря на почетъ Библията, еврейските обичаи, и когато еврейските герои станаха свѣтци на Християнството, тѣ приеха тѣхния начинъ на заравяне, като го противопоставиха на язичвическото изгаряне.

Азъ счетохъ за длѣжностъ да припомня на кратко тази материална страна на вѣжроса, преди да говоря за приятните и неприятните чувствувания на главните заинтересовани, старите притежатели на тѣлата, които се оставятъ на огъня или на земята за да се унищожатъ.

Елементите, които са послужили за съставянето на тѣзи тѣла, са имъ дали животъ, са ги хранили, са наблюдавали тѣхното развитие, послѣ постепенното имъ отпадане, тѣзи елементи са натоварватъ тѣй сжщо да разложатъ тази материя, на която околодушника е билъ цимента, а душата часовника, който я урежда. Вѣздуха, земята, огъня и водата зематъ всѣкой каквото е далъ, и азъ трѣбва да кажа, че полека и постепенно разлагане е много по-малко затруднително на духа, отколкото всѣко бързо унищожение на тѣлата, което е много по-болезнено.

Естеството, това умно учреждение, дѣйствува всѣкога полека; малко по малко то съставя тѣлата имъ, оставя ги на воля да се развиатъ въ младостта и зрѣлата вѣзраст и, когато старостта дойде, тази сжжелителна майка не унищовава на бързо сжзданието станало, така да се каже, безполезно; тя му позволява да изѣде и попие всичките натрупани жизнени сили, като отдѣля малко по малко грубата материя отъ двойното му невидимо тѣло; така едно дърво почти умрѣло запазва нѣкой зеленъ клонъ и расте чакъ додѣ изсѣхне.

Така щото, разлагането на земното тѣло на първобитните си елементи става постепенно, чрезъ естеството, и тѣзи процеси са много по-неболезнени за духа. Отъ онѣзи на човеците съправенето имъ на мумии и изгарянето: първите, като запазватъ основа, което е предназначено за разлагане, вторите, съ бързотата си да унищожаватъ и обжрнатъ въ прахъ.

Това, което е страшно, отвратително и нетърпимо, най-вече за по-долните и страдаѣущи духове, то е дисекцията (разрѣзването); тя обикновенно става много наскоро подиръ смъртта, чувството на сжприкосновение е още толкова живо, щото нещастните чувствуватъ всѣко разрѣзване направено въ тѣлото, което имъ принадлежало и което виждатъ да се разсича; то е една втора смъртъ; добръ е, че

докторите и работниците въ анатомическите зали не могат да виждатъ разгнѣвената невидима тѣлпа, която ги обкръжава. Това между скоби.

Сега минавамъ на единъ въпросъ, който ми се вижда несжвършено освѣтленъ; тогазъ, когато духовете казватъ, че страдаятъ, защото са свързани съ тѣлото, това опредѣление не е напълно точно, защото съ смъртта се прекъсватъ жиците на прямото сжобщение между тѣлото и околoduшника; до когато една свръзка ги свързва, материята не се разлага; ако скъсването е пълно, духа е сжвършено раздѣленъ отъ тѣлото, само че той не може да се отдалечи по причини, които самъ е сжздалъ, защото въ този случай човекъ е самъ изобретателъ на собствените си мъки.

Достатъчно е познато отъ спиритистите, каква голѣма роль нравственното положение, добродѣтели-те или грѣховете, играятъ въ сжстоянието на околoduшника и азъ се считамъ освободенъ да говоря по това; но може—би по малко се знае, че всѣко живо тѣло е заобиколено отъ една особенна атмосфера, която сждържа физическите и морални произлизания на човека, истинския остатокъ на мислите и дѣйствиата му.

Този флуидически глобусъ представлява тѣй сжщо привлѣкателния или отласкателния елементъ, който чувствуватъ хората като се срѣщнатъ; еднаквостта привлича, различието отласква.

Този флуидически глобусъ е единъ видъ жилище на околoduшника; ако прочее е чистъ и лекъ, духа, следъ раздѣлата си отъ тѣлото, го преминава безъ мъка, като оставя отзадъ си това обиталище на миналото, което се разлага малко по малко. Ако на-противъ флуидическия глобусъ е тежъкъ и гжстъ, тежкия околoduшникъ, натоваренъ съ материални произлизания, е неспособенъ да се издигне по-горѣ отъ тази атмосфера, която човекъ си е сжздалъ презъ живота си, и духа остава робъ на вжображае-

мата паяжина около него, съставена отъ произпарениата на грѣховете, страстите и нечистите му мисли.

Върху тази флуидическа атмосфера, по-здрава отъ тъмниците ви, се отпечатватъ произлизаниата на нечистотиите, отражаватъ се, ако може да се каже така, всичките фази на унищожението на материята, и духа ги чувствува силно, щото той мисли, че е свързанъ още съ трупа.

Даже подиръ пълното унищожение на тѣлото въ земята или чрезъ изгаряне, тази нечиста и заразителна атмосфера може да продължава да обкръжава страдающа духъ, като му вдъхва лоши мисли и роптания, и ако не се причисти чрезъ горещи молитви и единъ великъ полетъ на волята, флуидическия глобусъ има нужда отъ дълго време за да се разложи и обжрне на пара. Много духове съ радостъ търсятъ повторно въплотяване, като бързъ лѣкъ да се избавятъ отъ болезнените чувствования, които имъ причинява нечистата атмосфера, която влачатъ подиръ тѣхъ си; но тѣ дѣйствуватъ неблагоприятно, защото, ако духа не земе грижа добръ да се причисти преди въплотяването, той въплотява въ новия си организмъ вредните вещества, които опустошително дѣйствуватъ повторно върху нервната система, причиняватъ катаlepsии, летаргии, внезапни отвлѣчения, и проч.; много нѣща отколкото хората би си помислили, иматъ корените си въ невидимото, и нечистото разнася безпорядокъ и страдание на всѣкадѣ, където се свързва.

Отъ всичко, което съмъ казалъ, лесно е да се заключи, че изгарянето не е болезнено за духа, освенъ чрезъ своята си бързина на унищожаване; но тази разлика е толкова малко значителна, щото не можемъ сериозно да я противопоставимъ противъ партизаните на огъня, и даже, споредъ моето мнѣние, изгарянето ще възтържествува чрезъ бързотата си даже въ нашия векъ на пара и електричество, гдѣто времето и пристрастството ставатъ все по-не-

че и по-вече драгоценни; колкото за идущия векъ, който ще разполага съ средства още по-силни, той ще усъвършенствува по-вече тѣзи начини; и кой знае, ако нѣкой Едисонъ отъ 20-ия векъ не изнамѣри нѣкой апаратъ, който ще разлага тѣлото, едвамъ що изтипало, въ първоботните му елементи, като една водна капка, която се обрѣща на пара въ атмосферата, като не остава на преживѣлите даже една шепа пепелъ, и тогасъ ще се говори съ подигане на раменете за варварския начинъ на мъртвогорението.

Но колкото и да са бързи апаратите, които ще се изнамѣрятъ за унищожаване на тѣлата, духовете ще продължаватъ да се мѣчатъ, ако нѣкоя благодѣтелна реакция не дойде да пречисти душите, да имъ внуши желанието да се изкопчатъ отъ ямата на егоизма, моралното разложение и скотеките страсти, въ които се бори човечеството, за да имъ улесни неизбѣжния проходъ.

Нека дойде това благословенно време, когато разлагането на тѣлата не ще причинява по-голъмо страдание, отколкото една стара дрѣха на парцали, която хвърляме безъ съжаление и страдание; когато атмосферата създадена отъ душата ще бѣде чиста, като единъ порой свѣтлина, която духа ще преминува като облакъ отъ пара, за да се приближи къмъ една величественна целъ, намѣсто да бѣде затворенъ въ една зарамена дупка, страдающъ и закованъ въ материята.

Тржгването отъ земята, разказано отъ единъ духъ.

(Изъ *Moniteur Spirite*)

Князь Вишиневски пиши на господинъ Волпи, директоръ на *Vesilio Spiritista*:

Имахъ нещастieto да изгубя жена си на 29-и Октомври 1886 година. Любовта, която ни съединяваше, бѣше свръхчовешка; въ отчаянието си, азъ търсехъ да се туря въ съобщение съ душата

й. Нея нощъ, когато вярдохъ тѣлото ѝ, азъ почувствувахъ, че тя доде и ме обгърна съ флуидите си за да ме утеши.

Въ минутата, когато погребалното шедствие влазѣше въ Père Lachaise, азъ отличително чухъ едно пѣене, което ми казваше на французски *l'Amour*, (любовта) отъ Ламартина, и на италиански: *l'Amor che nella mente mi ragiona* отъ Данте.

Азъ забелѣзахъ това на Контъ де Ф..., който ме придружаваше. Той ми каза, че тя е искала да ми даде едно доказателство, че е щастлива тамъ—горѣ и че азъ не трѣбва да се отчайвамъ за тржгването ѝ.

Контъ Ф..., който е посетилъ Сѣдинените Щати, разбираше добръ този начинъ на проявяване на душите. Не казвахъ никому другиму, освенъ нему, за случката.

Послѣ отидохъ да питамъ Камилъ де Фламаршонъ за да благоволи да ми покаже нѣкой медиумъ, който ще може да извика духа на мойта усопша любезна. Той ми каза, че той не познава никого, който ще може да ме удовлетвори. Обаче, той ме посъветва да се обгърна къмъ госпожа Одуаръ. Азъ му отговорихъ, че наистина, азъ я познавахъ при научните ѝ начинания въ Парижъ, но че отъ тогасъ насамъ не съмъ я виждалъ.

Мячно е въ Парижъ да се срѣщнешъ. За това азъ се решихъ да ѝ пиша въ Maisons—Laffite, отъ гдѣто тя ми отговори, че ще ме приеме съ удоволствие, щомъ подиръ нѣколко дена се завърне въ Парижъ. Тогасъ тя ми разправи за пѣтешествиата си въ Египетъ, Сѣдинените Щати, Русия и за великолѣпните спиритически проявлениа, на които тя е била свидетелка и които тя сама е пишала съ рѣцете си; ний направихме много опити и получихме нѣколко съобщения отъ жена ми чрезъ писане; но тѣ не ме задоволиха. Между това време, азъ тржгнахъ за Брукселъ, гдѣто г-жа Одуаръ ми изпрати на 27-и Декември 1886 год. едно забелѣжително съобщение, въ

което жена ми подробно описва случките на смъртта си, пѣненето въ гробищата и т. н., и т. н., които г-жа Одуаръ не знаеше и които азъ нарочно не бѣхъ ѝ казалъ.

Ето едно истинско копие на това съобщение:

„Отъ дълго време азъ бѣхъ болна. Когато ме хвана парализиа въ главата, азъ не можехъ вече да говоря, нито можехъ да дамъ тѣло на мислите си нѣкакъ, а между това никога ума ми не е билъ посвѣтълъ. Цѣлиа мой миналъ животъ се представи на духа ми като въ едно огледало.

„Сжглеждахъ още, като въ една бѣгающа свѣтлина, небесните прелести. Около мене си чувахъ плачове: „тя ще умрѣ, думаха, безъ да ни каже сбогомъ, безъ да ни проговори една добра дума; тя не ще може да дойде въ себе си“. И азъ казвахъ въ себе си: „Азъ сжмъ напълно въ сжзнание“; и чувствувахъ една смъртна мжка, за гдѣто не можехъ да имъ проговоря, защото не ми бѣше дадено да подчиня нито мозжка си, нито гласа си. Обаче искахъ да имъ кажа: Не плачете; бждете щастливи; азъ ви обичамъ; ний ще се намѣримъ тамъ — горѣ.

„По едно време, азъ бѣхъ потопена въ една дълбока тъмнина; мислѣхъ си, че сжмъ влѣзла въ небитието; подиръ се пробудихъ отъ тази летаргия чрезъ една силна свѣтлина, свѣтлина която не мога да я сравня съ никоя отъ тѣзи, които вий познавате; почувствувахъ се, че сжмъ отнесена като отъ едно електрическо течение. Азъ се вжзкачвахъ; виждахъ около себе си чудесни нѣща; тѣ се показваха на очите ми съ една омаятелна скоростъ; азъ искахъ всичко да видя, а не можахъ да ги видя, освенъ като въ единъ видъ магическо огледало. Пристигнахъ най-насетнѣ въ сжответствуищата на моето положение, или, ако предпочитате, на моята душевна стойностъ сфера; азъ се видѣхъ обкржжена отъ сжздания отъ една свржхчовешка хубостъ, които ме приветствуваха и празнуваха завржщането ми въ този свѣтъ, отъ гдѣ-

то бехъ заточена. Една радостъ до лудостъ, една обаятелна радостъ ме обзе. Азъ се схвзахъ, познахъ Духовете, които ме посрѣщнаха. Человеческиа животъ ми се показва, отъ тогава, като единъ сжнь, като единъ отъ тѣзи страшни сжници, които, на пробуждане, ви каратъ да викате: „Най-послѣ, едвамъ се пробудихъ! то не било друго освенъ единъ сжнь!“ Изведнѣжъ, като въ единъ видъ миражъ, азъ видѣхъ пакъ цѣлиа си животъ, и си казахъ въ себе си: въ такъва случай добръ сжмъ дѣйствувала; въ други не сжмъ имала достатѣчно вѣра и куражъ. Когато констатирвахъ, че въ дѣйствиата си азъ сжмъ дѣйствувала споредъ божественния законъ, душата ми се преплваше отъ радостъ.

„По едно време, азъ много се наскърбихъ, като се видѣхъ, че сжмъ привлѣчена къмъ земята. Тамъ азъ видѣхъ тѣлото си неподвижно, простряно на лѣглото ми. Драгия ми мжжъ плачеше и се окайваше. Азъ искахъ да му проговоря и да му кажа: „Бжди щастливъ, престани да плачешъ“. Но не можахъ да говоря другояче, освенъ чрезъ вътрешния си гласъ, този на душата, който всѣкой човекъ, горѣ-долу развитъ, притежава, споредъ степента на схвършенството. Той ме разбра, защото каза въ себе си: тя е тукъ и е дошла да ме утеши.

„Изгледа на материалното ми тѣло, схвършено блѣдо и студено, ми направи едно не толкози благоприятно дѣйствие; азъ констатирахъ, съ кокетството на една красива дама, че флуидическото ми тѣло, розово, е много по красиво, сто пѣтя по-красиво отъ онуй, което бѣше мойто человеческо тѣло.

„Духа има пълно право да се гордѣе съ хубостта си, защото тя е плодъ на добротата и чистотата на душата му.

„Духовете, които са биле зли, опакави, егоисти, лоши на земята, са облѣчени съ единъ черенъ флуидъ, гжстъ, който прѣска една неприатна миризма; добрите, чистите са розови, или отъ единъ флуидъ

почти бѣлъ, като свѣтлинникъ, при който снѣга, въ най-големата си бѣлина, се показва блѣденъ и сивъ.

„Следъ като утешихъ малко мъжа си, на когото душата е сестра на моята и съ която имахъ голѣмо щастие да се намѣря на земята, азъ се възкачихъ въ сферата си. Всѣкой Духъ, споредъ състоянието на душата си, е фатално и несжпротивливо привлѣченъ въ сферата, която съответствува на това състояние, въ силата на единъ чудесенъ законъ на привлѣчане, който дѣйствува на материалния и духовния свѣтъ, законъ на който всичките души са подчинени.

„Погребението ме изиска на земята. Азъ обкржихъ драгия си и отчаенъ мъжъ съ флуида си, щото да му подкрепя тѣлото и душата. По едно време, азъ накарахъ да чуе душата му едно пѣне, което той обичаше, и очарованъ и очуденъ, той си каза: „Тя е тукъ“. Мислата ми на ангелъ — утешителъ свършена, азъ се възкачихъ въ сферата си. Тя е толкози хубава, толкози хубава, щото не мога ви я описа. То е едно мѣсто наречено розова сфера. Една розова пара обкржжава всѣко нѣщо и всѣко нѣщо е направено отъ единъ флуидъ толкова свѣтълъ, щото подъ това влияние душата чувствува единъ видъ *обзаряване* и става самъ единъ центръ на свѣтлина. Тамъ се намиратъ цвѣтя такива хубави, щото човекъ пада въ възторгъ да ги гледа. Миризмата имъ ви причинява неизразими радости. Всичко ви носи радостъ, почивка, живостъ. Всичко пѣе една радостна осанна и, ако човекъ желае да се възкачи по високо, закона на прогреса ви кара да вжрвите. Човекъ не казва освенъ едно нѣщо: азъ чувствувамъ едно щастие такова голѣмо, щото никога не съмъ могаль да помисля за подобно въ най-добрите си мечтания; но трѣбва да се работи да се възкачипъ по-горѣ, всѣкога по-горѣ“.

Дѣйствието на молитвата.

Какъ да си представимъ дѣйствието на молитвата и нуждата да искаме за да получимъ?

Ето азъ какъ гледамъ:

Отъ нѣколко време насамъ много се говори за ипнотизма. Учените са се завзели да изучатъ тѣзи особенни явления, които се произвеждатъ въ извѣстни малко или много болнави тѣлосложения. При това, вижда се за добръ установено, че въ магнетическия сжнь болния може да се подложе на *внушаване* дѣла, които той дѣйствително ще извърши въ предназначенията отъ внушителя минута. Единъ духъ може, значи, безъ никой материаленъ посредникъ, да внуши дѣла на единъ други духъ и да измѣни сжщо желаниата му.

Ако това е така, защо да не допустя явления отъ нравствено внушение между Духа, безкраенъ въ сила и любовъ, и духа на най-малкото отъ дѣцата му? И какво друго нѣщо правя, като моля Бога, освенъ да му изисквамъ да ми внуши нѣщо най-добро за интересите ми, това което сжмъ длъженъ да желая. да вѣрвамъ и да изисквамъ? Чрезъ молитвата азъ присрѣщамъ внушенията, т. е. божествените вдъхновения, и азъ се отдавамъ на дѣйствието имъ съ толкозъ по-вече довѣрие, колкото по-вече ги зная отъ по-напредъ сжобразни съ истинските ми интереси.

Между това, като ги изисквамъ, азъ ги предизвиквамъ: като се отдавамъ, азъ ги правя възможни. Тѣ не биха се произвѣли ако не бѣхъ ги искалъ, защото дѣйствието имъ не зависи само отъ божиата воля, но сжщо отъ разположениата на душата ми, на която Богъ почита свободата и не иска да изнасили олтаря ѝ. Чрезъ молитвата, азъ отварямъ душата си на Бога и Богъ влазя въ нея съ всичките си милости, което не би го направилъ, ако азъ не се молѣхъ.

Така азъ виждамъ, какъ молитвата на чедовска

може да дѣйствува на безкрайния Духъ, макаръ че този Духъ, съвжършенъ въ мъдростъ и любовъ, да бѣде неизменяемъ въ предназначениата си.

Едно попско появление.

(Изъ Messenger)

Единъ свѣщенникъ отъ Облатския Орденъ—отъ който единъ клонъ има въ мѣнастиря Бо Міуръ, Лиежъ—пише въ тѣхния органъ единъ членъ, дѣто описва посещението направено отъ отецъ Перронъ на двама свои приатели: отецъ Робертъ Кукъ и автора на члена. Вижда се, че четири дена преди да умре, отецъ Перронъ обещалъ формално на двамата си приатели, че, ако е възможно, той ще дойде да ги посети следъ като напустне физическото си тѣло; той повторилъ обещанието си сѹтрината когато умрѣлъ. ...

На четирнайсетия день отъ смърта му, по десетъ безъ четвъртъ вечерта, отецъ Верне (името на автора) едвамъ си билъ лѣгналъ и видѣлъ да се отваря вратата на стаята му и отецъ Перронъ да влява облѣченъ както при живѣ; въ този мигъ стаята била освѣтлена, както денѣмъ; отецъ Верне искалъ да скочи отъ лѣгло то си, но негова посетителъ, като се приближилъ, го спрѣлъ и му говорилъ дълго, като му далъ съвети и утѣтвения въ бѣдѣщето му поведение.

„Като трѣгна, казва свидетеля (отецъ Верне), моя посетителъ остави вратата ми отворена и отъ лѣгло то си азъ можихъ да видя въ коридора, когато тѣй влѣзе въ стаята на отецъ Кукъ; следъ туй свѣтлината изчезна и азъ не видѣхъ по-вече нищо.

На сѹтрината, азъ испитахъ отецъ Кукъ, дали е билъ посетенъ отъ отецъ Перронъ между 9 и 10 часа; „Защо си въображавате такива работи?“, каза ми той. Азъ не си ги въобразявамъ, отговорихъ, но

сжмъ увѣренъ; и азъ му разказахъ, какво се случи.
„Да, ми каза той тогазъ, това е истина; той дойде
и ний приказвахме дълго; той бѣше както презъ жи-
вота си и приличеше пжленъ съ радостъ; азъ не
мисля че краката му се допираха до земята“.

РАЗНИ.

Открита шарлатаниа.— Както отъ всички истини
често се възползватъ шарлатаните, за да печелятъ
отъ довѣрието на хората, тжй и отъ спиритическите
явления много лжжливи медиуми са искали да се
възползватъ за егоистически цели. Когато се откри
за пржвъ пжтъ, че фотографическата пластинка въз-
приема невидими за човеческото око работи и че
духовете можатъ да се фотографиратъ, намѣриха се
отведнжжъ фотографи, жедни за пари, които почнаха
да продаватъ фалшифицирани спиритически фотогра-
фии. И до днесъ, редомъ съ истински фотографии
на духове, има и изкуственни. Напоследжкъ Спи-
ритическиа Прегледъ отъ Паришъ ни донесе за от-
критието на единъ лжжливъ медиумъ, Г-жа Вил-
лиамсъ, Американка. Тази жена, следъ като вземала
пари да прави спиритически сеанси въ Америка, по-
исква и отъ Европа да се награби, и захваща отъ
Паришъ. Но тамъ честта ѝ не поработила. Спири-
тистите се осжмнѣватъ въ чистото ѝ медиумство и
по едидъ условенъ знакъ, една вечеръ, спущатъ се,
улавятъ здраво нея и човека ѝ, запалватъ отвед-
нжжъ лампите и откриватъ цѣлата шарлатаниа. Пред-
полагаемиа духъ излиза една кукла. Намиратъ се
послѣ всички предмѣти, съ които си е служила тжзи
фалшива жена за да лжжи довѣрието на хората, сж-
ставятъ единъ актъ и ѝ предлагатъ да се намѣридо
два часа вжнъ отъ Паришъ, ако не иска да я пре-
дадатъ на полицията. Спиритическите вѣстници ѝ
печататъ портрета, за да предпазятъ всички спери-

тически кръжоци въ Европа и въ Америка отъ тоя шарлатанинъ медиумъ. Най-забелжителното е, че както тя, тѣй и човека ѝ вѣрвали въ духовете и не снѣли никога безъ запалена лампа. Види се, че тая жена отъ начало е била истински медиумъ, но сетнѣ, като се е видѣла съ недостатъчно медиумически способности, захванала е да прибѣгва къмъ шарлатанин. Съ публичното откриване на измамата спиритистите убедиха и най-невѣрующите, че се вжодушевяватъ винаги отъ благородната целъ, щото всѣка истина да бѣде запазена отъ разните експлоататорски шарлатанин, които забавятъ временно прогреса. Спиритическите явления са тѣй дѣйствителни и достъпни за всѣкакъвъ наученъ контролъ, щото въпреки фалшифициранieto имъ отъ нѣкои лъжливи медиуми, пакъ ще бѣдатъ припознати официално въ едно кѣсо време.

Предсказанъ деня.— Смъртта на г. Мерсие, експедиционенъ министръ въ Канада, се очакваше отъ мигъ на мигъ и лѣкарите, събрани около лѣглото му, се чудѣха, че е можелъ да устои толкова дълго време на страшната болестъ, отъ която страдаше, когато два спиритически кръжока въ Монреалъ се сетиха едновременно да попитатъ масите. Ето какъвъ еднакъвъ отговоръ получиха и двата тѣзи различни кръжока: Мерсие ще я кара чакъ до 30-и. Вѣстниците обнародваха това съ единъ скептически тонъ още на утрѣшния денъ, значи двѣ недѣли преди смъртта на Мерсие, който се помина дѣйствително на 30-и Октомври сутрината.

Г-нъ Христо Харизановъ.— Статиата „*Мнѣнието на Толстой за Бога*“ ще се обвародва въ идущата книжка. Съ удоволствие ще помѣстяме подобни ваши преводи, особено съ спиритическо съдържание.